2. தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி, 1800-1801

> **தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி, 1800-1801, இந்திய விடுதலைப் போராட்டப் பயணத்தின் தனித்தன்மை வாய்ந்த மாமுயற்சியின் துவக்கமாகும்.**
>
> **- கே. ராஜய்யன்.**

ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பு

1600 டிசம்பர் 31ஆம் நாள் ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வர்த்தகத்திற்காக இந்தியாவினுள் நுழைந்தது. கூடாரத்துக்குள் நுழைந்த ஒட்டகம் போல படிப்படியாக வர்த்தகத்தோடு தன்னையும் வளர்த்துக் கொண்டது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இந்திய மண்ணில் உறுதியாகக் காலூன்றியது அக்கம்பெனி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சென்னையில் தனது வர்த்தகக் கிடங்கை ஏற்படுத்தியது. அதைச்சுற்றி ஆங்கிலேயர் குடியேறினர். மூன்று கர்நாடகப் போர்கள் (1746-1763), நான்கு மைசூர்ப் போர்கள் (1767-1799) ஆகியவற்றின் விளைவாக ஆங்கிலேயர்கள் தென்னிந்தியாவில் தங்களது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர்.

எனினும், கம்பெனியார் புதிதாகப் பெற்ற நிலப்பகுதிகளின் நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்தி, தங்களது கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க்கொண்டுவர முற்பட்டபோது பாளையக்காரர்களின் பகைமையையும் போராட்டங்களையும் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. நெல்கட்டுஞ்செவல் பாளையத் தலைவரான புலித்தேவர்தான் முதன்முதலில் கம்பெனி ஆதிக்கத்துக்கெதிராக கூட்டணி கண்டு போர்க்கொடி உயர்த்தினார்; ஆங்கிலேயர் படைத்தலைவர் கர்னல் அலெக்ஸாண்டர் ஹெரானைப் புறங்கண்டார் (1755). எனினும், ஆங்கிலேயரின் ஆதரவோடு பெரும்படையுடன் வந்த கான்சாகிபிடம் தோல்வியுற்றார் புலித்தேவர் (1761). புலித்தேவரின் கிளர்ச்சி முளையிலேயே கிள்ளி எறியப்பட்டது.

புலித்தேவருக்குப் பின்னர் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்துக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தவர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத் தலைவரான வீரபாண்டிய கட்டபொம்ம நாயக்கர் ஆவார். அவர் திருநெல்வேலிக் கூட்டணியைப் பலப்படுத்தி கம்பெனியோடு தீரத்துடன் போராடினார். ஆனால் அவர் மேஜர் பானர்மனிடம் தோற்க நேர்ந்தது (1796 செப்5).

அவர் கயத்தாற்றில் தூக்கிலிடப்பட்டார் (அக்.17). கட்டபொம்மனது கிளர்ச்சியும் நசுக்கப்பட்டு விட்டது. கட்டபொம்மன் கொல்லப்பட்ட அடுத்த ஆண்டே பரவலான பெருங்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதைப் பேராசிரியர் கு.ராஜய்யன் 'தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி' என்றும் 'முதல் சுதந்திரப்போர்' என்றும் வர்ணித்துள்ளார்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

அரசியல் காரணங்கள்:

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே துவக்கப்பட்டதே தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியாகும். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் தென்னிந்தியா குழப்பத்துக்கும், கொந்தளிப்புக்கும் உள்ளாயிற்று. எனினும், அரசர்களும் பாளையக்காரர்களும் கிராமக் குடியாட்சி முறையும் அரசியல் கட்டுக்கோப்பும் குலையாது சமநிலையைப் பாதுகாத்தனர். அந்த அமைப்பு முறை ஆங்கிலேயரின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைக்கு இலக்கானபோது எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆற்காடு நவாப் சந்தா சாகேப், தஞ்சாவூர் பிரதாப்சிங், மதுரை கான்சாகிப் ஆகியோர் கம்பெனி ஆதிக்கத்துக்கு அடிபணிந்தனர். மைசூர் மன்னர்களான ஹைதர் அலியும், திப்புசுல்தானும் அவ்வாதிக்கத்தை எதிர்த்து மடிந்தனர். கம்பெனியோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட மன்னர்கள் ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தின் கருவிகளாக இருந்துகொண்டு மக்களைச் சுரண்டினர்; கொடுமைப்படுத்தினர். அரசர்கள் கம்பெனிக்கு அடங்கி மக்களை அடக்கியமையால் மக்களிடையே மனக்கசப்பு வளரலாயிற்று.

அரசர்களை அடக்கியது போன்று கம்பெனியால் பாளையக்காரர்களை அடிபணிய வைக்க முடியவில்லை. கர்நாடகத்திலும், மலபாரிலும், தமிழகத்திலும் கம்பெனி பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு அவர்களைப் பலவீனப்படுத்திற்று. எனினும் உறுதியான பாளையக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கம்பெனி ஆட்சியை எதிர்க்கத் துணிந்தனர். கிராமங்களின் கேடயமாக இருந்த அவர்கள் தங்களது பாரம்பரிய உரிமைகளும் சலுகைகளும் பறிபோவதைக் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. வழிவழியாக இருந்து வந்த கிராமப் பணிகளைக் கம்பெனி நிர்வாகம் மேற்கொண்டதால் கிராமக் குடியாட்சி முறை நிலைகுலைந்தது. கிராம மக்கள் பாளையங்களிலும் பணியாற்ற முடியவில்லை; கிராம நிர்வாகத்திலும் பங்கேற்க இயலவில்லை. பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்களைப் புனிதமாகக் கருதிய கிராம மக்கள் கம்பெனி கொண்டுவந்த மாற்றங்களால் ஏமாற்றமடைந்தனர். அரசியல் உரிமைப் பறிப்பையும், சுயாட்சி இழப்பையும் மக்கள் தலைவர்கள் எதிர்த்தனர்.

பிரான்சிலிருந்து மைசூருக்கு வந்த புரட்சியார்கள் தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று, ஆங்கிலேயருக்கெதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். இவற்றின் கூட்டு விளைவாகத் தென்னிந்தியாவில் கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான அரசியல் சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

பொருளாதாரக் காரணங்கள்:

அரசியல் அடக்குமுறையைப் போன்றே பொருளாதாரச் சுரண்டலும் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. மக்கள் நலனைப் பேணுவதைவிடக் கம்பெனி தனது வருவாயைப் பெருக்குவதிலேயே குறியாக இருந்தது. வரிகளை வரம்பின்றி உயர்த்தியது. உதாரணமாக, திண்டுக்கல்லில் திப்புசுல்தான் வசூலித்ததற்கு மேலாக இருபத்தைந்து விழுக்காட்டுக்கு அதிகமாக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. கன்னடப் பகுதி, சூன்டா, சேலம், கோயமுத்தூர், திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் தொண்ணூறு விழுக்காடுக்கு அதிகமாக வரி வசூல் செய்யப்பட்டது. தன்னிச்சைப்படி உயர்த்தப்பட்ட வரிகளால் விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்ல, அவர்கள் அனுபவித்து வந்த பல சலுகைகள் பறிக்கப்பட்டன. விவசாய நிலங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தீர்வை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. பல நேரங்களில் விளைச்சலைவிடத் தீர்வையே அதிகமாக இருந்தது. இவற்றை எதிர்த்தோர் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். பலர் வரியைக் கட்ட முடியாது, தங்களது நிலங்களை விற்றுவிட்டுக் கிராமங்களைவிட்டே வெளியேறினர்.

வரிகள் கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் வசூலிக்கப்பட்டன. இடைத்தரகர்களும் வருவாய்த்துறை ஊழியர்களும் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வசூலித்தனர். நிலத்தீர்வையை நிர்ணயிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும் விசாரணைகளும் மக்களிடையே அச்சத்தை அதிகரிக்கவே செய்தன. அரசர்கள் கம்பெனிக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையையும் மக்களிடமிருந்தே வசூலித்தனர். அவ்வசூலுக்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் கொடுத்த நிர்பந்தங்களும் மக்களைத் துன்புறுத்தின. அரசர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து அதிக வட்டிக்குக் கடன்கள் வாங்கினர். தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய நிலவரியை வசூலித்து கடனுக்குப் பதில் செலுத்தும் பொறுப்பைக் காரியக்காரர்களிடம் (கிஉஉவீரீஸீமீமீவ) ஒப்படைத்தனர். அவர்கள் கம்பெனி ஊழியர்களுக்கு மேலாகத் தங்களைக் கருதிக் கொண்டு மக்களிடமிருந்து நிலுவைகளை ஈவிரக்கமின்றி வசூலித்தனர்.

அடிக்கடி கம்பெனி மேற்கொண்ட போர்களாலும் இராணுவ நடவடிக்கையாலும் வர்த்தகமும் தொழிலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. கம்பெனியின் கப்பல்களின் போட்டிக்கு முன், நாட்டுப் படகுகளால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. கம்பெனியின் வர்த்தகப் போட்டி, கம்பெனி ஊழியர்களின் சொந்த வியாபாரம், இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவை தென்னிந்தியாவின் கிராமக் குடிசைக் கைத்தொழில்களை நசித்துவிட்டன. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான கைவினைஞர்கள் வேலை இழந்தனர். 1798ல் ஏற்பட்டக் கடுமையான பஞ்சத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கம்பெனிக் காரியக்காரர்களும் நிர்வாகிகளும் உணவுப் பொருட்களைப் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டு, அவைகளின் விலையை பன்மடங்கு உயர்த்தி விற்றுக் கொள்ளை இலாபம் பெற்றனர். இவற்றால் மனம் நொந்துபோன மக்கள் தங்களுடைய வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

மருது பாண்டியன் கூறிய காரணம்

சிவகங்கை மருது பாண்டியன் தென்னிந்தியாவின் தாழ்ச்சிக்குரிய காரணத்தை அறிவுப்பூர்வமாக ஆய்ந்தறிந்து கூறினார். அவரின் ஆய்வின்படி அரசர்களின் அரசியல் சாதுர்யமற்ற கொள்கை, குழு கோஷ்டி மனப்பான்மை, ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தன்மை, மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் அந்நிய அதிகாரத்துக்கு அடிபணியும் வழக்கமான போக்கு ஆகியவையே தென்னிந்தியரின் அரசியல் பலவீனத்துக்கான காரணங்களாகும். அரசர்கள் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு தன்மானக்குறைவான தாழ்ந்த நிலையை அடைந்ததை அவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார். தென்னிந்தியர்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மையை ஆங்கிலேயர்களுக்கிடையே இருந்த ஒற்றுமையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார். ஹைதராபாத்தில் நாஸிர் ஜங்கும், முஸபர் ஜங்கும், கர்நாடகத்தில் சந்தா சாகிப்பும், முகமது அலியும், தஞ்சாவூரில் பிரதாப் சிங்கும், சரபோஜியும், பரஸ்பர பொறாமையால் மோதிக் கொண்டதைக் கோடிட்டுக் காட்டினார் மருதுபாண்டியர். ஆங்கிலேயரின் ஆணைகளைச் சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றி அவர்களின் ஆட்சியை உரமிட்டு வளர்த்த மக்களின் ஒரு பிரிவினரின் போக்குகண்டு அவர் கவலையுற்றார். தற்கொலைக்கொப்பான அந்நிலை நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்துவிடும் என்று அவர் எச்சரித்தார். தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு வால்டேர், ஒரு ரூஸோ, ஒரு மாண்டெஸ்க்யு இல்லாத குறையைத் தீர்த்து வைத்தவர் மருது பாண்டியர் என்றால் மிகையாகாது.

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் (Regional Leagues)

ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சியின் விளைவாக தென்னிந்தியாவில் அரசியல் அடக்குமுறை, பொருளாதாரச் சுரண்டல், நிர்வாகக் கெடுபிடி போன்றவை அதிகரிக்கலாயிற்று. மக்கள் சொல்லொனா இன்னல்களுக்கு ஆட்பட்டனர். எதிர்ப்புணர்ச்சியே கிளர்ச்சிக்கு ஆணிவேர். ஆனால் வடிவமற்ற எதிர்ப்புணர்ச்சி வீண்முயற்சியாகும். விழலுக்கிறைத்த நீராகும். எனவே, மக்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சிக்குப் பாதிக்கப்பட்ட பாளையக்காரர்களும் மக்கள் தலைவர்களும் உரிய வடிவம் கொடுத்தனர். அவ்வடிவம் முதலில் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளாக உருவெடுத்தது. 1795 லிருந்து 1799 வரை இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல், மலபார்-கோயமுத்தூர் ஆகிய நான்கு பிராந்திய கூட்டமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்பு

இக்கூட்டமைப்பின் கர்த்தா சிவகங்கை வெள்ளை மருதுபாண்டியன் ஆவார். இவரது இளவல் சின்னமருது. மருது சகோதரர்கள் சிவகங்கை மன்னரான முத்து வடுகநாதத் தேவரிடம் சாதாரண ஊழியர்களாகத் தங்களது பணியைத் துவங்கினர். தங்களது பயன் கருதாப் பணியாலும், நேர்மைத் திறத்தாலும் எஜமான பக்தி விசுவாசத்தாலும் கடுமையான உழைப்பாலும் உயர்ந்தனர்; அமைச்சர்களாயினர். அரசரின் மறைவுக்குப் பிறகு அரச குடும்பத்தைக் காத்த பெருமை இவர்களுக்குண்டு. சிவகங்கைக்கு அடுக்கடுக்காக வந்த சோதனைகளைச் சமாளித்தனர்.

ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்றப் பிற பாளையக்காரர்களோடு கூட்டுசேர வேண்டிய இன்றியமையாமையை உணர்ந்தவர் மருதுபாண்டியன். மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்நிய ஆட்சிக்கெதிராகப் போரிட வேண்டுமென்றார் அவர். பக்கத்துப் பாளையங்களுக்கு உளவாளிகளை அனுப்பித் தன்முயற்சிக்கு ஆதரவு தேடினார் மருதுபாண்டியன். இராமநாதபுரத்தின் பிரமுகர்களான மேலப்பன், சிங்கம் செட்டி, முத்து கருப்ப தேவர் ஆகியோர் மருதுபாண்டியனின் முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தனர். தஞ்சாவூர் ஞானமுத்துவும் சிவகிரி மாப்பிள்ளை வன்னியனும் மதுரைக் கள்ளர்களும் மருது பாண்டியன் அமைத்த இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்புக்கு ஆதரவளித்தனர். மருது பாண்டியனது தலைமையில் இக்கூட்டமைப்பு செயல்பட்டது.

திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு

மருதுபாண்டியனால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு நாகலாபுரம் மன்னர்

கோட்டை, போவாலி, கோலார்பட்டி, சென்னால்குடி பாளையக்காரர்கள் சேர்ந்து உருவாக்கியதுதான் திருநெல்வேலிக் கூட்டமைப்பு. இக்கூட்டமைப்பில் சேர்ந்து அதற்கு புதுப்பொலிவையும் வலிவையும் கொடுத்தார் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரரான வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன். மருதுபாண்டியனால் கவரப்பட்டு, அவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, அவரையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயல்பட்டார் கட்டபொம்மன். அவர் சாப்டூர், ஏழாயிரம் பண்ணை, காடல்குடி, குளத்தூர் பாளையக்காரர்களையும் கூட்டு சேர்த்துக்கொண்டு திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பைப் பலப்படுத்தினார். செவத்தையா, வீரபாண்டிய நாயக்கர், வீரபத்திரபிள்ளை ஆகியோரை அனுப்பி மதுரைக் கள்ளர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார் அந்தப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர். திருநெல்வேலி கூட்டமைப்புக்கு அவரே தலைமையேற்றார். ஆனால் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கும் பேறு அவருக்குக் கிட்டவில்லை. கிளர்ச்சி துவங்குவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்னரே கட்டபொம்மன் ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பு

திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பை உருவாக்கியவர் கோபால நாயக்கர் ஆவார். விருப்பாட்சிப் பாளையக்காரரான கோபால நாயக்கர் சிறந்த ராஜதந்திரி; போர்க்களங்கள் பல கண்டவர்; திறமையான அமைப்பாளர். அந்நிய அடக்குமுறை ஆதிக்கத்திடமிருந்து விடுபட எண்ணியோருக்கு அவரது தலைமை கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தது. திண்டுக்கல், மணப்பாறை கள்ளர்நாடு, கோயமுத்தூர், சேலம் ஆகிய இடங்களுக்குத் தனது தூதுவர்களை அனுப்பி ஆதரவு தேடினார் கோபால நாயக்கர். மணப்பாறை லட்சுமி நாயக்கர், டில்லி (ஞிமீறீலீவீ) யாதுல் நாயக்கர் ஆகியோரோடு நெருங்கிய அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் அவர். யாதுல் நாயக்கர் மூலம் மங்களம் பாளையக்காரரின் ஆதரவைப் பெற்றார் கோபால நாயக்கர். பிற பாளையக்காரர்களும் கோபால நாயக்கரின் முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்தனர். இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் கேந்திரமாகக் கள்ளர்நாடு திகழ்ந்தது.

மலபார்-கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு

இந்த அமைப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் கேரளவர்மா ஆவார். மக்கள் செல்வாக்கு மிகப் பெற்றவர் இவர். பிற கூட்டமைப்புகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கையில் கம்பெனிப் படையோடு கடுமையாகப் போராடிக் கொண்டிருந்தவர் கேரளவர்மா.

விவசாயிகளின் பக்கபலம் அவருக்கு எப்போதும் இருந்தது. கேரளவர்மா பிற பாளையக்காரர்களுக்கு அனுப்பிய ஓலைச் சுவடி கடிதங்கள் நல்ல பலனளித்தன; அவர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. வயநாடு, கோட்டயாட்டு, குரும்பரநாடு, பரப்பநாடு ஆகியவற்றின் தலைவர்களும் இருவி நாட்டு நம்பூதிரிகளும் சமோரின் குடும்பத்தினரும், மலபார் மாப்பிள்ளைகளும் கேரளவர்மாவை ஆதரித்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் நோக்கும் போக்கும் பிடிக்காத கோயமுத்தூர் கவுண்டர்களும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். மலபார், திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் மையமாக விளங்கியது கோயமுத்தூர்.

தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பு (Peninsular Confederacy)

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் காலத்தின் கட்டாயத்தால் தன்னிச்சையாகத் தோன்றியவையாகும். இவ்வமைப்புகளின் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கியவர் மருதுபாண்டியன். நான்கு கூட்டமைப்புகளுக்கும் பொதுவான குறிக்கோள் இருந்தது. இவை தென்னிந்தியாவின் பரந்த நிலப்பகுதியில் செயல்பட்டன. அதைத் தங்களது செல்வாக்கின் கீழ் வைத்திருந்தன. திண்டுக்கல் மலபார் கூட்டமைப்புகள் மைசூர் திப்புசுல்தானுடன் உடன்பாடு கொண்டிருந்தன. ஆனால் 1799ல் திப்புசுல்தான் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் பலமிழந்தன. கேரளவர்மா கிளர்ச்சிப் பாதையினின்றும் விலகிக் கொண்டதால் மலபார்-கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு வலுவிழந்தது. கட்டபொம்மன் கொல்லப்பட்டதால் திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு முன்னரேயே பலமிழந்திருந்தது.

அத்தகைய நெருக்கடியான நேரத்தில் மருது பாண்டியன் முனைப்புடன் முன்வந்து சீர்குலைந்து போய்க் கொண்டிருந்த கூட்டமைப்பு முறையைக் காப்பாற்றினார். காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல, அதை இன்னும் விரிவுபடுத்தித் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பாக மாற்றினார். கன்னட- மராத்தியப் பகுதித் தலைவரான தூண்டாஜி வாக்கோடு (Doondaji Waug) கூட்டுச்சேர்ந்து அக்கூட்டிணைப்பை உருவாக்கினார் மருதுபாண்டியன். வேலூர் கோட்டையில் சிறைபட்டிருந்த திப்புசுல்தானின் மூத்த மகன் பட்டே ஹைதர் மைசூர் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் இரகசியத்தொடர்பு கொண்டு அவர்களைத் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பில் சேருமாறு ஊக்கப்படுத்தினார். மலபார், கன்னட, பெல் நாட்டு மக்களும் இப்புதிய முயற்சிக்கு ஆதரவளித்தனர். கேரளவர்மா மீண்டும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் தலைவரானார். மருது பாண்டியனும், தூண்டாஜி

வாக்கும் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பின் முன்னணித் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கோபால நாயக்கர், கான்-இ-ஜஹான், கேரளவர்மா, கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் இரண்டாம் வரிசைத் தலைவர்களாக இருந்தனர். மக்களின் பக்க பலத்தோடு தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பு ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்துக்கெதிராகத் திட்டமிட்டு செயல்படத் துவங்கியது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

கிளர்ச்சித் திட்டம்

ஆங்கிலேயரது ஆட்சியை அகற்றி, நாட்டை அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதே தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பின் குறிக்கோளாகும். இக்குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டும்பொருட்டு கூட்டிணைப்புத் தலைவர்கள் விருப்பாட்சியில் கூடி சதியாலோசனை செய்தனர் (1800 ஏப்ரல்). விரிவான ஆலோசனைக்குப் பின்னர் அவர்கள் பின்வரும் மூன்று முக்கிய முடிவுகளை மேற்கொண்டனர்,

1. ஒரே சமயத்தில் பல பகுதிகளில் கிளர்ச்சியைத் துவக்குவது,

2. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்து போராடுவது,

3. ஆங்கிலேயப் படையோடு நேரடியாக மோதாமல், மறைந்திருந்து தாக்கும் கொரில்லா முறையைப் பின்பற்றல். மருது பாண்டியன் மதுரைப் பகுதியிலும், கோபால நாயக்கர் திண்டுக்கல்-திருச்சி பகுதியிலும், கான்-இ-ஜஹான் கோயமுத்தூர்-சேலம் பகுதியிலும், கேரளவர்மா மலபார் பகுதியிலும், கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மேற்கு மைசூர் பகுதியிலும், தூண்டாஜி வாக் கன்னட நாட்டின் வடக்குப் பகுதியிலும் கிளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பேற்பது என்று முடிவாயிற்று. கோபால நாயக்கர் தலைமையில் கூடிய இக்கூட்டத்தில் 1800 ஜூன் மாதம் 3 ஆம் தேதி கோயம்புத்தூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவதென்றும், இங்கு லெப்டினென்ட் கர்னல் கேமக்காலிஸ்டர் தலைமையிலுள்ள குதிரைப்படையை அழித்து விடுவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. தெளிவான திட்டம் தீட்டப்பட்டுவிட்டது. கிளர்ச்சிக்கான தேதியும் குறிப்பிடப்பட்டுவிட்டது.

கிளர்ச்சித் துவக்கம்

விருப்பாட்சி திட்டத்தைப்பற்றி ஏதும் அறியாத கம்பெனிப்படை கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் கேந்திர மையமான பெல்லம் (Bellum) என்ற இடத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றது (1800 மார்ச் 30). பொறுமை

இழந்த தூண்டாஜி வாக் தனது படையினரை பெல்லத்துக்கு அனுப்பினார். அதோடு நிற்கவில்லை. அவரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார். அவரோடு அவரது சகாக்களும் கிளர்ச்சியிலீடுபட்டனர். கிளர்ச்சி திட்டமிட்டதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே துவக்கப்பட்டுவிட்டது. மே மாத துவக்கத்தில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கோயமுத்தூரை நெருங்கினர். நரசிங்கராவின் தலைமையில் கோயமுத்தூர் வாசிகள் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு உற்சாக வரவேற்பளித்தனர்.

அதையறிந்த கோயமுத்தூர் தாசில்தார் இராணுவத்தை உஷார் படுத்தினார். கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கோயமுத்தூரைத் தாக்குமுன்பே தாக்கப்பட்டு தோற்கடிக்கப்பட்டனர். கிளர்ச்சி துவங்கு முன்னரே முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டது. கிளர்ச்சித் தலைவர்களில் பலர் கொல்லப்பட்டனர்; பலர் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர்; எஞ்சியோர் தப்பிச் சென்றனர்.

தீரர்களின் வீரமரணம்

திட்டமிட்டதற்கு முன்னதாகவே கிளர்ச்சியில் இறங்கிய தூண்டாஜி வாக்கும், திம்மநாயக்கரும் மைசூர் பகுதிகளில் பல வெற்றிகளைப் பெற்றனர். ஆனால் ராமன் நாயரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட திம்ம நாயக்கர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டார். கொனகல் என்ற இடத்தில் கர்னல் வெல்லஸ்லியிடம் தோல்வியுற்று வீரமரணமடைந்தார். தூண்டாஜி வாக் (செப். 10) மலபாரில் கேரளவர்மா, கிராமவாசிகள், மாப்பிள்ளைகள் ஆகியோரது துணைகொண்டு ஆங்கிலேயரை ஆட்டிப் படைத்தார். எனினும் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான ஏமன் நாயர், சட்டு நாயர் ஆகியோரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டதால் கேரள வர்மாவின் முயற்சி தோல்வியுற்றது. பல கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பலியாயினர். தப்பிச் சென்ற கேரள வர்மா கிளர்ச்சிக்காரராகவே இருந்து 1805 நவம்பர் 30 ஆம் நாள் கொல்லப்பட்டார்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போர்கள்

200 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் திருச்செந்தூர் செல்லும் பக்தர்கள் போன்று வேடமிட்டுச் சென்று பாளையங்கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்த செவத்தையா, ஊமைத்துரை உள்ளிட்ட பலரை விடுவித்தனர். அவர்கள் மலைநாடு மலை வழியாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை புதிதாகக் கட்டப்பட்டது. மருது பாண்டியன் அனுப்பிய 30,000 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். மறவர்களும், பரவர்களும், நாடார்களும், தோட்டியான்களும் அவர்களுக்குக்

கைகொடுத்தனர். ஊமைத்துரையின் தலைமையில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் செயல்பட்டனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆழ்வார்திருநகரிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளை அவர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைப்பற்றினர். வலிமைமிக்க கோமேரிக் கோட்டை கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைவசமாயிற்று. மேலப்பன் பல இடங்களை மீட்டார். சிவகங்கையிலிருந்து வந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நெட்டூரில் கம்பெனிப் படையைச் சிதறடித்தனர். எனினும் காலின் மெக்காலேயும், கர்னல் அக்னுவும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். இரண்டாவது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில் அக்கோட்டை வீழ்ந்தது. 1050 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் உயிரிழந்தனர். பலர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டனர் (1801 மே 24). எஞ்சிய கிளர்ச்சிக்காரர்கள் சிவகங்கைக்கும், இராமநாதபுரத்துக்கும் தப்பிச் சென்றனர். காயமுற்ற ஊமைத்துரை, கிராமத்துக் கிழவியொருத்தியால் காப்பாற்றப்பட்டு மருதுபாண்டியனின் ஆதரவுடனும் அரவணைப்புடனும் சிறுவயலில் தங்கினார்.

காளையார்கோவில் கிளர்ச்சி

பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிவகங்கை காளையார்கோவில் காடு கிளர்ச்சி மையமாயிற்று. திருப்பத்தூர், நத்தம், திரும்வேலூர், மேலூர், வெரப்பூர் ஆகிய இடங்களில் கம்பெனிப் படை கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. பொம்ம நாயக்கர் வெரப்பூரிலிருந்து கம்பெனிப் படையினரை விரட்டினார். ஊமைத்துரை பழைய நாட்டை விடுவித்தார். கள்ளர்கள் மதுரையின் மேற்குப் பகுதியை விடுவித்தனர். காளையார்கோவில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வசமாயிற்று.

தஞ்சையில் கிளர்ச்சி

கிளர்ச்சி இராமநாதபுரத்திலிருந்து தஞ்சாவூருக்குப் பரவியது. செவத்த தம்பியின் தலைமையில் தஞ்சை மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். புதுக்கோட்டை சுபா விடுவிக்கப்பட்டது. அறந்தாங்கியிலும், அரியக்குடியிலும் பாசறைகள் அமைக்கப்பட்டன. மாங்குடி கைப்பற்றப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நாகூர் கடற்கரை வழியாகச் சென்று சீர்காழி, உடையார்பாளையம், அரியலூர் ஆகிய இடங்களில் நிலைகொண்டனர். அப்பகுதிகளிலிருந்து வருவாய்த்துறை ஊழியர்கள் விரட்டப்பட்டனர். கும்பகோணம் ஆட்சித் தலைவர் ஹாரிஸ் உயிருக்குப் பயந்து தப்பிச் சென்றார். கூட்டிணைப்புப் படையினர் கொள்ளிடத்தைக் கடந்து அதன் வடகரையைக் கைப்பற்றினர்.

திருச்சிப் பிரகடனம்

தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்புப் படையினர் வெற்றிவாகை சூடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் மருதுபாண்டியன் தனது வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்க திருச்சிப் பிரகடனத்தை (Trichy proclamation) வெளியிட்டார். அப்பிரகடனம் திருச்சிக் கோட்டை நுழைவாய்ச் சுவற்றிலும், ஸ்ரீரங்கம் பெரியகோவில் சுவற்றிலும் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றி இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து மக்களுக்கும், அறைகூவல் விடுத்தது அந்தப் பிரகடனம். அது மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையை அளித்தது; அவர்களின் ஆதரவைக் கோரியது; தேசிய உணர்வைப் பிரதிபலித்தது; அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்திருந்தது. அதில் எண்ணங்களும், விபரங்களும் இழையோடியிருந்தன. மண்ணின் மைந்தர்களிடையே காழ்ப்புணர்ச்சியும், பரஸ்பரப் பொறாமையும், விரோத மனப்பான்மையும் நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்கு எளிதில் இரையாகி விடும் என்று அந்தப் பிரகடனம் எச்சரித்தது. கம்பெனியுடன் கூட்டு சேர்ந்தமைக்காக முகமது அலியையும் கர்நாடக நவாபையும் அது கண்டித்தது; பொதுமக்களின் அலட்சிய மனப்பான்மையையும் கண்டித்தது; ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தையும் ஆணவத்தையும் சாடியது; திருச்சிப் பிரகடனம் அன்றைய யதார்த்த நிலையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டிற்று. மருது பாண்டியனின் அரசியல் தீர்க்கதரிசனத்தின் சின்னமே திருச்சிப் பிரகடனமாகும்.

கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்சி

கிளர்ச்சியை முறியடிக்க லெப்டினென்ட் கர்னல் அக்னு ஒரு மும்முனைத் தாக்குதல் திட்டத்தை வகுத்தார். இதன்படி, தென்கிழக்கே திருநெல்வேலியிலிருந்தும், வடமேற்கே திண்டுக்கலிலிருந்தும் வடகிழக்கே தஞ்சாவூரிலிருந்தும் கிளர்ச்சிக் கேந்திரங்களைத் தாக்கத் திட்டமிடப்பட்டது. 1801 மே 28 அன்று அக்னு நாகலாபுரம் சென்று பின்னர் பரமக்குடியைக் கைப்பற்றினார் (ஜூன் 11). அதன்பின் திருப்பத்தூர் அவர் வசமாயிற்று (ஜூலை 24). இதற்கிடையே தஞ்சாவூரில் அறந்தாங்கி, அடியார்குடி ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். அக்னுவோடு கர்னல் இன்ஸ்ஸீம் சேர்ந்து கொண்டார். அவர்களது கூட்டுப்படை முக்கூர் வழியாகச் சென்று மருதுபாண்டியனின் கிளர்ச்சி மையமான சிறுவயலை அடைந்தனர் (ஜூலை 27). கிளர்ச்சிக்காரர்கள் காளையார்கோவில் காட்டுக்குள் சென்று விட்டதால் சிறுவயல் எளிதில் வீழ்ந்தது. தொண்டி

குடாக்கடலில் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் கடற்படை அழிக்கப்பட்டது.

புதுக்கோட்டை, எட்டையாபுரத்திலிருந்து வந்த படைகளோடு கம்பெனிப் படையும் சேர்ந்து காளையார்கோவிலை வளைத்துக் கொண்டனர் (செப்.30), கோவில் கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. கிளர்ச்சிக்காரர்களில் பலர் உயிரிழந்தனர். மருதுபாண்டியனும் பிறரும் பல திக்குகளிலும் சிதறிச் சென்றனர். காளையார்கோவில் வீழ்ச்சியால் கிளர்ச்சியின் முதுகெலும்பு முறிந்தது எனலாம். சிதறிச் சென்ற கிளர்ச்சிக்காரர்கள் தளவாய்ப்பிள்ளையின் தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்தனர். கள்ளர்நாடு, மறவர்கள் ராமத்தேவரின் தலைமையில் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் ஆட்சித் தலைவர் லூஷிங்டனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஊமைத்துரை கர்னல் இன்ஸாலால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் (அக்.14). விருப்பாட்சி வீழ்ந்தது (அக் 16). மேஜர் டெலிடன் பிரான்மலையைக் கைப்பற்றினார் (அக்.17). மலை குலைந்தாலும் நிலைகுலையாத ஊமைத்துரை கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி திண்டுக்கல் பள்ளத்தாக்கை அடைந்தார். வத்தலக்குண்டில் நடந்த உக்கிரமான போரில் ஊமைத்துரையும் அவரோடு அறுபத்தைந்து கிளர்ச்சிக்காரர்களும் விழுப்புண்பட்டு, வீர மரணமடைந்தனர். தப்பிய கிளர்ச்சித் தலைவர்களும் பிறரும் கம்பெனியால் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்:

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

1. கிளர்ச்சித் திட்டம் செவ்வனே தீட்டப்பட்டாலும் அது திட்டமிட்டபடி செயல்படுத்தப் படவில்லை. தூண்டாஜிவாக் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார்;

2. கிளர்ச்சி பல இடங்களில் ஒரே நேரத்தில் துவக்கப்படவில்லை. பல பகுதிகள் கிளர்ச்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடவில்லை;

3. பல சமயங்களில் 'கொரில்லா போர்' முறையைப் பின்பற்றாமல் நேரடி மோதலில் ஈடுபட்டனர்;

4. தூண்டாஜி வாக்கின் அகால மரணத்தால் பல மராத்தியத் தலைவர்களின் ஆதரவைக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பெற முடியாது போயிற்று;

5. புதுக்கோட்டை, தஞ்சாவூர், திருவாங்கூர், மைசூர் மன்னர்கள், ஹைதராபாத் நிஜாம், பூனாவின் பேஷ்வா ஆகியோர் கம்பெனியின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்;

6. ஏமன்நாயர், சட்டுநாயர், ராமன் நாயர் போன்ற கருங்காலிகள்

கிளர்ச்சித் தலைவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டனர்;

7. கிளர்ச்சித் தலைவர்களிடம் போதிய போர்த் தளவாடங்கள் இல்லை. அவர்களது போர் உத்திகளும் சிறப்பாயில்லை;

8. போராட்டத் தலைவர்களிடையே ஒற்றுமை இருந்தாலும், கிளர்ச்சிக்காரர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லை;

9. பொதுமக்களின் ஆதரவு பூரணமாகக் கிடைக்கவில்லை;

10. யாவற்றுக்கும் மேலாக கம்பனியின் வலிமைமிக்க இராணுவம், நன்கு பயிற்சி பெற்ற திறமை மிக்கத் தளபதிகள், சிறப்பான போர் உத்திகள், ஆதார வசதிகள், கட்டுப்பாடான வீரர்கள், வலிமையான கடற்படை, தென்னந்திய அரசர்களின் ஆதரவு ஆகியவை கிளர்ச்சியை வீழ்ச்சியடையச் செய்ய உதவின.

வரலாற்றுச் சிறப்பு

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டம் ஆகும். அது அந்நிய ஆட்சியை அகற்றுவது என்ற திடமான, தீர்க்கமான, தீவிரமான, உறுதிமிக்க எதிர்ப்பு முயற்சி. பின்வரும் போராட்டங்களுக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்த நிகழ்ச்சி அது. அக்கிளர்ச்சியில் பிராந்தியத் தலைவர்களோடு பொதுமக்களும் பங்குகொண்டனர். இராமநாதபுரம் மறவர்கள், மலபார் குறிச்சியர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், தமிழர்கள், தெலுங்கர்கள், மலையாளிகள், கன்னடியர்கள், மராத்தியர்கள் ஆகியோர் இப்போராட்டத்தில் பங்கேற்றனர். கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பெரிதும் காடுகளில் இருந்துகொண்டு, 'கொரில்லா' போரிட்டனர். பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளும் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பும் இக்கிளர்ச்சியின் சிறப்புக் கூறுகள் ஆகும். தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியில் சிவகங்கை மருதுசகோதரர்கள், பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஊமைத்துரை, திண்டுக்கல் கோபால்நாயக்கர், கொங்கு நாட்டு கான்-இ-ஜஹான், மலபார் கேரளவர்மா, கர்நாடக தூண்டாஜிவாக், மைசூர் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டனர். கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் ஆதரவற்ற ஆங்கிலேயக் குடும்பத்தினருக்கு கருணை காட்டினர். வீழ்ந்தோரிடம் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்துகொண்டனர். கிளர்ச்சிக்குப்பின் கம்பெனி பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. தென்னிந்தியாவில் சுதேசி ஆட்சிக்குப் பதில் கம்பெனி ஆட்சி நிலைநாட்டப்பட்டது. புதிதாக சென்னை ராஜதானி உருவாக்கப்பட்டது. அது கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

மதிப்பீடு

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியை எடைபோடுவது எளிதல்ல. ஒருபக்கம் இக்கிளர்ச்சி 'முதல் விடுதலைப்போர்' என்று வருணிக்கப்படுகிறது. மறுபக்கம் இதைப் பாளையக்காரர்களின் 'தன்னல தற்காப்புப் போர்' என்று விளக்கப்படுகிறது. ஓரளவு சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டு வந்த பாளையக்காரர்கள் மக்கள் உரிமைகளை மதித்து, கிராமக் குடியாட்சிக்கு சிறப்பளித்து, நாட்டு நலனுக்காக உழைத்தவர்கள் என்று கூற இயலாது. அவர்களும் மக்களைச் சுரண்டி கொடுமைப்படுத்தியே வந்தனர். அவர்களுடைய நிலமானிய உரிமைகளும், செல்வாக்கும், சலுகைகளும் பறிபோய்விடும் என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது அவர்கள் தேசிய உணர்வோடு அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத்துடன் போராடவில்லை. மருதுபாண்டியனின் திருச்சிப் பிரகடனம் இந்திய உணர்வை பிரதிபலித்தாலும், அது டில்லியில் எதிரொலிக்கவில்லை. எனவே, இக்கிளர்ச்சியை 'முதல் விடுதலைப் போராட்டம்' என்றோ அல்லது 'இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் துவக்கம்' என்றோ கூற இயலாது. அதேபோன்று, இதை வெறும் பாளையக்காரர்களின் தற்காப்புப் போர் என்றும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. குறிக்கோள், திட்டம், கூட்டிணைப்பு, போராட்டப் பகுதிகள் அந்நிய ஆட்சியை அகற்றுவதில் காட்டிய தீவிரம் ஆகியவற்றைப் பார்க்கும்போது தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல், பெரிய, பரவலான, வலிமைமிக்க வன்முறைப் போராட்டம் எனக் கூறலாம்.

3. வேலூர்க் கிளர்ச்சி, 1806.

> 1806 வேலூர்க் கிளர்ச்சி 1857
> பெருங்கிளர்ச்சியின் ஒத்திகையாகும்.
> \- வி.டி. சவார்க்கர்.

சாதகமான சூழ்நிலை

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஆறாண்டுக் காலத்தில் வேலூரில் மற்றொரு கிளர்ச்சி வெடித்தது. முந்தியக் கிளர்ச்சியில் கலந்துகொண்டு தப்பிவந்த பல கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு வேலூர் சிறந்த கொத்தளமாகப் பயன்பட்டது. பாளையக்காரர்களிடம் பணியாற்றிய பல வீரர்கள் கம்பெனிப் படையில் சேர்ந்திருந்தனர். வேலூர்க் கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் புதல்வர்கள், குறிப்பாக அவரது மூத்தமகன் பட்டே ஹைதர் ஆங்கிலேயருக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்வதற்கான தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். கம்பெனியின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்ட ஹைதராபாத்தும், மைசூரும் கிளர்ச்சியை ஆதரிக்க விரும்பின. இச்சாதகமான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கிளர்ச்சி செய்தனர்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

வேலூர் கிளர்ச்சிக்கான உண்மைக் காரணங்களைப்பற்றி ஒருமித்த கருத்தில்லை. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட முரண்பட்ட காரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. எனினும் வேலூர்க் கிளர்ச்சி தோன்றியதற்கான கீழ்க்கண்ட விளக்கங்களைக் கூறலாம்.

1. ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்றுவதே வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் முக்கிய நோக்கமாகும். தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி முறியடிக்கப்பட்ட பின் எஞ்சித் தப்பிய கிளர்ச்சிக்காரர்களில் பலர் கம்பெனி இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர். பலர் வேலூரைச் சுற்றிக் குடியேறினர். அவர்கள் அவ்வப்போது சந்தித்து, இரகசியமாகக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொண்டு, மீண்டும் ஒரு கிளர்ச்சி செய்து ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்ற முடிவு செய்தனர். இக்கருத்தை பேராசிரியர் கு.ராஜய்யன் வலியுறுத்துகிறார்.

2. மைசூர் முடியாட்சியை மீட்க வேண்டும் என்று திப்பு சுல்தானின் வாரிசுகள் சதித் திட்டம் தீட்டினர். திப்பு இறந்தபின் அவரது பன்னிரண்டு பிள்ளைகளையும், ஆறு பெண்களையும் வேலூர்

கோட்டையில் சிறை வைத்திருந்தனர். அவர்களில் குறிப்பாக திப்புவின் மூத்த மைந்தன் பட்டே ஹைதர் பிறரது துணையுடன் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டார். அவரது முயற்சியால் கிட்டத்தட்ட 3000 கன்னடக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேலுரைச் சுற்றி குடியேறினர். கம்பெனி படைத்தளபதி ஜே.எப்.கிரடோக் மைசூரில் மீண்டும் முஸ்லீம் முடியாட்சியை ஏற்படுத்துவதே வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் நோக்கம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

3. ஆங்கிலேயரது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையால் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை இழந்த ஹைதராபாத் நிஜாம் மீண்டும் தனது ஆட்சியை நிலைநாட்ட நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ஹைதராபாத், சிக்காகோல் மக்களும் மனவருத்த முற்றிருந்தனர். அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வேலூரிலிருந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஹைதராபாத் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஹைதராபாத் நிஜாம் தனது ஆட்சியை மீட்க முயன்றார்.

4. கம்பெனிப் படையில் சேர்ந்த சிப்பாய்களுக்கு இராணுவக் கட்டுப்பாடு, போர்க்கருவிகள், பயிற்சிமுறை, போர் முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தும் புதுமையாயிருந்தன. அவற்றுக்கேற்பத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அது மட்டுமல்ல, சிப்பாய்கள் ஆங்கிலேய வீரர்களுக்கு சமமாக நடத்தப்படவில்லை. அது சிப்பாய்களிடையே இனவேற்றுமையை வளர்த்தது. அதன் காரணமாக அவர்கள் அந்நியரை அகற்ற வேண்டுமென்று விரும்பினர்.

5. 1806ல் சென்னை இராணுவப் பிரிவில் சில சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. சென்னை இராணுவத் தளபதியான சர் ஜான் கிரடோக், சென்னை கவர்னராக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் பிரபுவின் சம்மதத்தோடு சில மாற்றங்களைச் செய்தார். அதன்படி சிப்பாய்கள் ஐரோப்பிய படைவீரர்கள் அணிவது போன்ற தலைப்பாகையை அணிந்து கொள்ள வேண்டும், பணியில் இருக்கையில் சிப்பாய்கள் காதணிகளை அணிவதோ, நெற்றியில் திருநீறு அல்லது நாமம் போட்டுக் கொள்வதோ கூடாது; முகத்தை நன்கு மழித்துக் கொள்ள வேண்டும்; மீசையை நன்றாக நறுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்; சிப்பாய்கள் சிலுவைச் சின்னம் கொண்ட பட்டையை அணிய வேண்டும். இச்சீர்திருத்தங்கள் சிப்பாய்களிடையே ஆங்கிலேயர் மீது வெறுப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

6. ஆங்கிலேயர்கள் தங்களை கிறித்துவ மதத்துக்கு மாற்ற

முயற்சிக்கின்றனர் என்று சிப்பாய்கள் சந்தேகப்பட்டனர். அந்த நோக்கத்தோடு தான் இராணுவச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன என்று அவர்கள் கருதினர். குறிப்பாக 'அக்னு குல்லா'யில் இருந்த முடிச்சு பசு, பன்றித் தோலால் ஆனது என்ற சந்தேகம் இந்து-முஸ்லீம் சிப்பாய்களிடையே சினமூட்டியது. அக்குல்லாய்கள் கிறித்துவ மதத்துக்கு மாறியவர்கள் அணிந்ததைப் போன்றிருந்தன. சிலுவைச் சின்னமிட்ட அடையாளப் பட்டையை அணிய வேண்டுமென்ற உத்தரவு சிப்பாய்களிடையே இருந்த மதமாற்ற அச்சத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருந்தது.

கிளர்ச்சித் திட்டம்

மேற்கண்ட காரணங்களால் கிளர்ச்சிக்காரர்களும் திப்புசுல்தான் மைந்தர்களும் சிப்பாய்களும் கிளர்ச்சிக்காகத் திட்டமிட்டனர். வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஆற்காடு, மைசூர், ஹைதராபாத் கலகக்காரர்களோடு தொடர்பு கொண்டனர். பிலிகொண்டா மக்களும், வாலாஜாபாத்தில் இருந்த சிப்பாய்களும் வேலூர் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு உதவ முன் வந்தனர். சித்தூர் சிப்பாய்களும் கிளர்ச்சியை ஆதரித்தனர். ஹைதராபாத், சிக்காகோல் சிப்பாய்கள் அப்பகுதி மக்களோடு இரகசியத் தொடர்பு கொண்டனர். ஹைதராபாத் கிளர்ச்சியை அடுத்து சிக்காகோல் கிளர்ச்சி செய்ய முடிவு செய்தனர். அச்சதித் திட்டத்தை நிஜாம் கண்டும் காணாமல் இருந்து விட்டார். மனக்கசப்படைந்திருந்த மைசூர் மக்களும் கிளர்ச்சியில் கலந்து கொள்ளத் தயாராயிருந்தனர். 1806 ஜூலை 13ஆம் தேதி அதிகாலையில் வேலூர் கோட்டையை கைப்பற்றுவதென்றும் அதைத் தொடர்ந்து மைசூரிலும், ஹைதராபாத்திலும் கிளர்ச்சி துவக்கப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

புதிய குல்லாய்கள் புகுத்தப்பட்ட போதே கிளர்ச்சிக்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. துவக்கத்தில் சிப்பாய்கள் எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டாது அணிந்து கொண்டனர். கோட்டைக்கு வெளியே கூடிய மக்கள் குல்லாயணிந்த சிப்பாய்களைக் கேலி செய்தனர். அவர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். எனினும் கூட்டத்தினர் செய்த கேலி சிப்பாய்களிடையே அடங்கிக் கிடந்த தன்மான உணர்வைத் தூண்டிவிட்டது. பல சிப்பாய்கள் கோபத்துடன் குல்லாய்களைக் கழற்றி வீசி எறிந்தனர். ஆனால் அந்த சிப்பாய்கள் தண்டிக்கப்பட்டு, ஒழுங்கு நிலைநாட்டப்பட்டது.

திட்டப்படி கிளர்ச்சி 1806 ஜூலை 13ஆம் தேதி துவக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னரே துவக்கப்பட்டுவிட்டது. பல குதிரைப்படை வீரர்கள் பணியாட்களுடன் வேலூருக்குள் நுழைந்தனர் (ஜூலை 9). அடுத்த நாள் வேலூர்க் கோட்டையிலிருந்த சிப்பாய்கள் ஆங்கிலேயர்கள் வசித்த குடியிருப்புப் பகுதியை நோக்கிச் சுட்டனர். அவர்களது தளபதி கர்னல் பென்கோர்ட் (Col. Fencourt)டின் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவரைச் சுட்டுக் கொன்றனர். அவரன்றி இராணுவ அதிகாரிகளான மெக்காரசும், மேஜர் ஆம்ஸ்ட்ராங்கும் கொல்லப்பட்டனர். பின்னர் படை இருப்பிடத்திலிருந்து பிற அதிகாரிகளையும் இராணுவத்தினரையும் கொல்ல முற்பட்டனர். கோட்டையின் பிரதான நுழைவாயிலில் பல ஆங்கிலேயர்களைக் கொன்று குவித்தனர். வெடிமருந்துக் கிடங்குக் காவலரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பிரிட்டிஷ் தேசியக் கொடி இறக்கப்பட்டது. அதற்கு பதில் சிகப்பு பின்னணியில் பச்சைக் கோடுகள் போடப்பட்டு, மத்தியில் சூரியன் வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட திப்புசுல்தானது கொடி ஏற்றப்பட்டது. திப்புசுல்தானது மூத்த மகனான பட்டே ஹைதர் அரசரென அறிவிக்கப்பட்டார்.

கிளர்ச்சியின் தோல்வி

வேலூர்க் கிளர்ச்சி திட்டமிடப்பட்டதற்கு முன்பாகவே துவக்கப்பட்டு விட்டதால் வலுவிழந்தது. மைசூரும், ஹைதராபாத்தும் ஒரே சமயத்தில் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை. வேலூர் கோட்டையில் நடந்த கிளர்ச்சியைப் பற்றி அறிந்த கர்னல் கில்லெஸ்பி (Col. Gillelspie) வலிமை வாய்ந்த மீட்புப் படையுடன் ஆற்காட்டிலிருந்து விரைந்து வந்தார். மூடப்பட்டிருந்த வேலூர் கோட்டையின் நுழைவாயிலை வெடிவைத்துத் தகர்த்துவிட்டு உள்நுழைந்தார் இவர். கில்லஸ்பி கோட்டைக்குள்ளிருந்த கிளர்ச்சிக்கார சிப்பாய்களை மூர்க்கமாகத் தாக்கினார். சிப்பாய்களும் துணிவுடன் போரிட்டனர். அம்மோதலில் 350 சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டனர். 113 ஐரோப்பியர் உயிரிழந்தனர். 500 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். வேலூர்க் கிளர்ச்சி முழுவதுமாக அடக்கப்பட்டது.

தோல்விக்கான காரணங்கள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான பொதுக்குறிக்கோள் எதுவுமில்லை. கிளர்ச்சி நன்கு கணிக்கப்பட்டு, திட்டமிடப்பட்டு, ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, திறமையாக நடத்தப்படவில்லை. வேலூர்க்

கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு மருதுபாண்டியன் போன்ற ஒரு ராஜதந்திரி கிடைக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் கூட்டமைப்பு எதையும் உருவாக்கவில்லை. கிளர்ச்சிக்கான தேதி குறிப்பிட்டாலும் குறிப்பிட்ட தேதிக்கு முன்னரே கிளர்ச்சி துவக்கப்பட்டுவிட்டது. வேலூர்க் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது கிளர்ச்சிக்காரர்களின் துணிகரமான சாகசச் செயல்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் அது தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகவே இருந்துவிட்டது. வேலூர்க் கிளர்ச்சியையொட்டி மைசூரிலும், ஹைதராபாத்திலும் கிளர்ச்சிகள் தோன்றவில்லை. வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு உரிய காலத்தில் போதிய உதவிகள் கிடைக்கவில்லை. பணம், பொருள், ஆயுத வசதிகளும் அவர்களுக்குக் குறைவு. மேலும் எல்லாச் சிப்பாய்களும் இக்கிளர்ச்சியில் கலந்து கொள்ளவில்லை; பலர் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கு விசுவாசத்துடன் இருந்தனர். அக்னு குல்லா அணிந்த சிப்பாய்களைக் கேலி செய்வதற்காகக் கூடிய கூட்டத்தைத் தவிர மக்கள் இக்கிளர்ச்சியில் பங்கு கொள்ளவில்லை. கில்லெஸ்பியின் கொடூரத் தாக்குதலுக்கு முன் கிளர்ச்சிக்கார சிப்பாய்களால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. எனவே சரணடைந்தனர்.

கிளர்ச்சியின் இயல்பும் சிறப்பும்

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் இயல்பைப் பற்றியும் சிறப்பைப் பற்றியும் பலவாறாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. வேலூர்க் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டபின் அதன் உண்மை நிலையைக் கண்டறிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஜி.ஹார்கோர்ட், ஆர்.கில்லெஸ்பி, ஐ.கென்னடி, ஐ.மன்றோ ஆகியோர் கொண்ட விசாரணைக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. திப்பு சுல்தானின் மைந்தர்கள் சதி செய்து தூண்டிவிட்டதல் விளைவாகவே வேலூர்க் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது என்ற முடிவுக்கு வந்தது அந்த விசாரணைக் குழு. மேஜர் ஜெனரல் பேட்டர் தலைமையிலான சிறப்புக் கமிஷன் ஒன்றும் நியமிக்கப்பட்டது. புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட இராணுவச் சீர்திருத்தங்களும் திப்புவின் செல்வாக்கும் சேர்ந்தே கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது என்று கண்டுபிடித்தது அந்தக் கமிஷன். முகலாய ஆட்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான காரணமென்றார் ஜே.எப். கிரடோக். மதமாற்ற பயமே கிளர்ச்சிக்குக் காரணம் என்றார் சர். தாமஸ் மன்றோ. இந்து முஸ்லீம்களின் சமய உணர்ச்சி புண்பட்டதால்தான் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர் என்றார் வில்லியம்பெண்டிங் பிரபு. பல்வேறு கருத்துக்களையும் பரிசீலித்த இயக்குனர்கள் மன்றம் (Court of Directors) புதிய இராணுவ மாற்றங்களால் சிப்பாய்கள் அதிருப்தியுற்றனர். அந்த அதிருப்தியை வேலூர்க் கோட்டையில்

சிறைப்பட்டிருந்த திப்புசுல்தானின் மைந்தர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்ற முடிவுக்கு வந்தது.

வேலூர்க் கிளர்ச்சி கம்பெனி ஆட்சிக்கெதிரான சிப்பாய் கலகமே என்கிறார் பேராசிரியர் ஜோசப்திவியன். 1857 பெருங்கிளர்ச்சிக்கான ஒத்திகையே வேலூர்க் கிளர்ச்சி என்று எழுதியுள்ளார் வி.டி. சவார்க்கர். தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு கிளர்ச்சிக்காரர்கள் மேற்கொண்ட விடுதலைப் போராட்ட முயற்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சி என்பது பேராசிரியர் கு.ராஜய்யனது வாதம். வேலூர்க் கிளர்ச்சி தேனீர்க் கோப்பையில் எழுந்த புயலல்ல, மாறாக, அது பல வகையிலும் 1857 பெருங்கிளர்ச்சிக்கான முன்னோடியாகும் எனக் கருதுவதில் தவறில்லை.

விளைவுகள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சி விளைவுகளற்ற வீழ்ச்சியன்று. அதன் விளைவாகப் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. சென்னை கவர்னர் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபுவும் சென்னை தளபதி சர் ஜான் கிரடோக்கும் பதவியினின்றும் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது (1807) உடனடி விளைவாகும். புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட இராணுவ மாற்றங்கள் நீக்கப்பட்டன. வேலூர்க் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் குடும்பத்தினர் வங்காளத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். புதிய கவர்னராக வந்த பார்லோ (Barlow) மக்களின் சமய உணர்வுகளை மதிப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்து செயல்பட்டனர். கம்பெனி அதிகாரிகள் கிறித்துவ சமயப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபடுவது கணிசமாகக் குறைந்தது. ஆயினும் பிரிட்டிஷ் மேலதிகாரிகள், பிரெஞ்சு பூர்பான் அரசர்களைப் போன்று, தென்னிந்திய வேலூர்க் கிளர்ச்சிகளிலிருந்து எந்தப் பாடத்தையும் கற்கவுமில்லை; மறக்கவுமில்லை!